

MYÖS ELOKUVANA

nicola yoon

**KAIKKI
KAIKESSA**

tammi

nicola yoon

suomentanut helene bützow

kustannusosakeyhtiö tammi
helsinki

DE SAINT-EXUPÉRY, ANTOINE: PIKKU PRINSSI,
SUOMENTANUT IRMA PACKALÉN, WSOY, 1951
SIVUJEN 266–267 LIMERIKIT ON SUOMENTANUT JUHANI LINDHOLM.

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

Everything, Everything

alloy**entertainment**

PRODUCED BY ALLOY ENTERTAINMENT, LLC
COPYRIGHT © 2015 ALLOY ENTERTAINMENT AND NICOLA YOON
SUOMENKIELINEN LAITOS © HELENE BÜTZOW JA
KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI 2017

ISBN 978-951-31-9214-3

PAINETTU EU:SSA

Miehelleni David Yoonille, joka näytti minulle sydämeni.

Ja fiksuille kauniille tyttärelleni Pennylle, joka sai sen kasvamaan.

Nyt saat salaisuuteni. Se on hyvin yksinkertainen:
Ainoastaan sydämellään näkee hyvin.
Tärkeimpiä asioita ei näe silmillä.

Antoine de Saint-Exupéry: *Pikku Prinssi*

VALKOINEN HUONE

OLEN LUKENUT PALJON enemmän kirjoja kuin sinä. Ihan riippumatta siitä, montako olet lukenut. Olen lukenut enemmän. Usko pois. Minulla on ollut aikaa.

Kirjanselkämykset ovat ainoa väriäikkä valkoisen huoneeni valkoisten seinien hohtavanvalkoisissa kirjahyllyissä. Kaikki kirjat ovat uusia ja kovakantisia – tänne ei tuoda mitään saastaisia divaripokkareita. Kirjat tulevat minulle Ulkomaailmasta desinfioituina, ilmatiiviissä muovikääreessä. Haluaisin nähdä koneen, joka ne pakkaa. Kuvittelen, kuinka kirjat liikkuvat valkoisella liukuhihnalla valkoisiin kulmikkaisiin työpisteisiin, joissa valkoiset robottikädet tomuttavat, kaapivat ja spreijaavat ja kaikin tavoin sterilisoivat niitä, kunnes ne ovat riittävän puhtaita minulle toimitettaviksi. Aina uuden kirjan tullessa minun on poistettava ensimmäiseksi muovikääre – operaatio vaatii saksia, ja kynsiä lohkeaa joka kerta. Seuraavaksi kirjoitan nimeni kannen sisäpuolelle:

TÄMÄN KIRJAN OMISTAA: *Madeline Whittier*

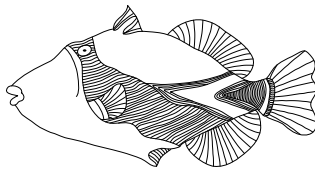
En tiedä, miksi teen sen. Täällähän ei ole ketään muita kuin äiti, joka ei ikinä lue mitään, ja hoitajani Carla, joka ei koskaan ehdi lukemaan, koska hänen on tarkkailtava koko ajan hengitystäni. Vieraita käy harvoin, joten en voi lainata kirjoja kenellekään. Ei ole ketään, joka kaipaisi muistutusta siitä, että hänen hyllyssään oleva kirja onkin oikeasti minun.

LÖYTÖPALKKIO (rastita sopivat vaihtoehdot)

Seuraava kohta vie eniten aikaa, ja teen sen aina eri tavalla.

Joskus löytöpalkkiot ovat älyttömiä.

- Eväsretki kanssani (Siis Madelinen kanssa)
siitepölyä kuhisevalla, unikkoja, liljoja ja
määrättömästi valkoisia samettikukkia kasvavalla
kedolla kirkkaan sinisen kesätaivaan alla.
- Teetuokio kanssani (Madelinen kanssa) majakassa
keskellä Atlanttia hirmumyrskyn raivotessa.
- Snorklausretki kanssani (Madelinen kanssa)
Molokinilla katsomaan Havaijin kansalliskalaa,
humuhumunukunukuapua'a.
- Snorklausretki kanssani (Madelinen kanssa)
Molokinilla katsomaan Havaijin kansalliskalaa,
humuhumunukunukuapua'a.

Joskus löytöpalkkiot ovat vähemmän älyttömiä.

- Käynti kanssani (Madelinen kanssa) kirjadivariissa.
- Kävely kanssani (Madelinen kanssa) korttelin
päähän ja takaisin.
- Lyhyt keskustelu kanssani (Madelinen kanssa)
mistä tahansa haluamastasi aiheesta valkoisen
huoneeni valkoisella sohvalla.

Joskus löytöpalkkio on vain:

- Minä (Madeline).

SCID-TUOMITTU

SAIRAUTENI ON HARVINAINEN siinä missä kuuluisakin. Se on eräs muoto vaikeasta kombinoidusta immuunipuutoksesta, ja siitä käytetään lyhennettä SCID joka tulee sanoista *severe combined immunodeficiency*. Tavalliset ihmiset tuntevat sen nimellä ”kuplalapsen tauti”.

Lyhyesti sanottuna olen allerginen maailmalle. Mikä tahansa voi laukaista sairauden. Se voi aktivoitua pöydän pyyhkimiseen käytetyn puhdistusaineen kemikaaleista. Sen voi laukaista parfyymi. Tai jokin eksoottinen mauste ruoassa jota äsken söin. Laukaisija voi olla jokin äsken mainituista, ne kaikki yhdessä tai sitten jokin aivan muu. Laukaisevia tekijöitä ei tunne kukaan, mutta jokainen tuntee seuraukset. Äiti sanoo, että olin vähällä kuolla jo aivan pienenä. Niinpä pysyn SCID-vankeudessa. En lähde kotoa, en ole lähtenyt täältä seitsemääntoista vuoteen.

PÄIVITTÄINEN
TERVEYSSEURANTA

Madeline Whittier

POTILAAN NIMI

2. toukokuuta

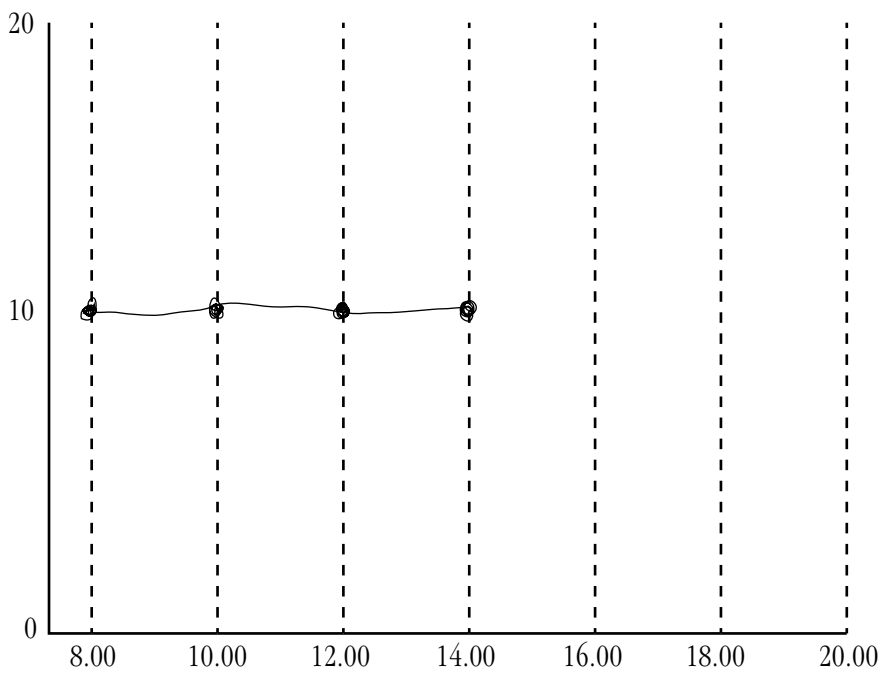
PÄIVÄMÄÄRÄ

Lääkäri Pauline Whittier

HOITAVA HENKILÖ

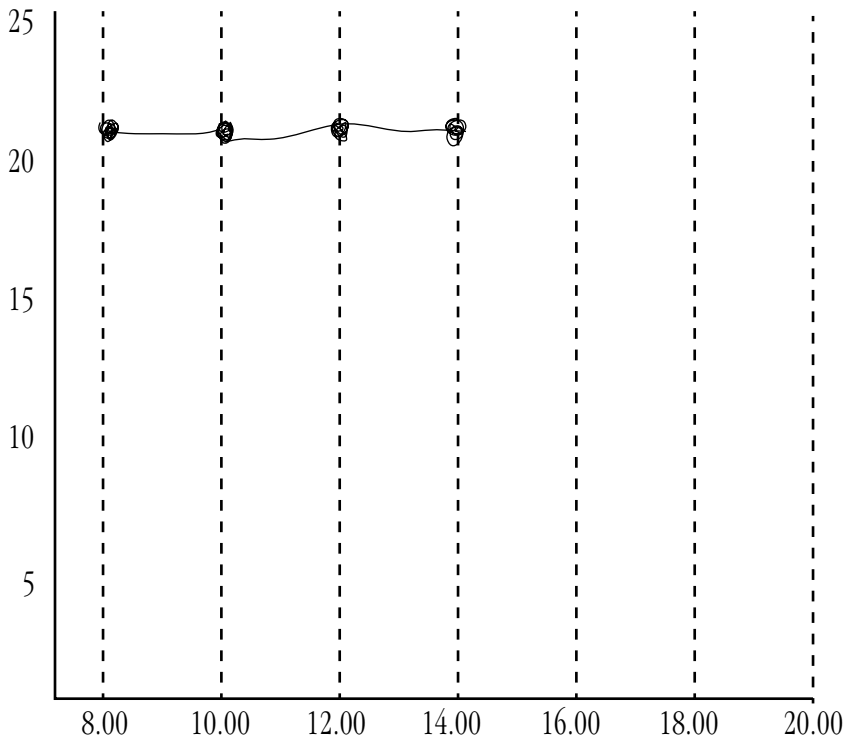
0002921

HENGITYS / MIN

0002921

HUONEEN LÄMPÖTILA

0002921

SUODATTIMEN TILA

8.00 OK	OK
9.00 OK	OK
10.00 OK	OK
11.00 OK	OK
12.00 OK	OK
13.00 OK	OK
14.00 OK	OK
15.00	
16.00	
17.00	
18.00	
19.00	
20.00	

0002921

YNTYMÄPVÄTOVE

”LEFFAILTA, HONOR PICTIONARYA vai Kirjakerho?” äiti kysyy samalla kun täyttää verenpainemansetin käsivarressani. Hän jättää mainitsematta ruoan jälkeisen suosikkiviihdykkeensä – foneettisen Scrabble-pelin. Nostan päätäni ja näen, että hänen silmänsä jo nauravat minulle.

”Foneettista”, minä sanon.

Äiti on saanut mansetin täytetyksi. Tavallisesti verenpaineeni mittaisi ja seurantalomakkeen täyttäisi Carla, kokopäivähoitajani, mutta äiti on antanut hänelle tänään vapaata. On syntymäpäiväni, ja vietämme sen aina yhdessä, kahden kesken.

Äiti panee stetoskoopin päät korviinsa kuunnellakseen sydäntäni. Hymy haihtuu, ja tilalle tulee vakavampi lääkäri-ilme. Sellaisena potilaat hänet useimmiten näkevät – hiukan etäisenä, ammatillisena ja huolestuneena. Mietin, onko se heistä rauhoittavaa.

Suukotan hetken mielijohhteesta äitiä otsalle muistuttaakseni, että minä tässä vain, hänen suosikkipotilaansa, hänen tyttärensä.

Äiti avaa silmät, hymyilee ja silittää poskeani. Jos on pakko syntyä kroonisesti sairaana, on varmasti hyvä että äiti sattuu olemaan lääkäri.

Parin sekunnin kuluttua äiti ottaa naamalleen ilmeen joka viestii: olen lääkäri ja minulla on valitettavasti huonoja uutii-

sia. ”Nyt on sinun juhlapäiväsi. Eikö pelata jotakin sellaista, missä sinullakin on mahdollisuus voittaa? Vaikka Honor Pictionarya.”

Koska Pictionarya ei voi pelata kunnolla kahdestaan, olemme keksineet Honor Pictionaryn. Toinen piirtää ja toinen yrittää parhaansa mukaan arvata. Jos arvaa oikein, toinen saa pisteen.

Katson äitiä silmät viiruina. ”Nyt pelataan foneettista, ja tällä kertaa minä voitan”, sanon itsevarmasti, vaikka todellisuudessa minulla ei ole mitään mahdollisuutta. Olemme pelanneet foneettista Scrabblea vuosikausia, enkä ole voittanut äitiä kertaakaan. Viime kerralla olin lähellä. Mutta sitten äiti päihitti minut viimeisen sanan kohdalla ja sai triplapistet.

”Okei.” Äiti pudistaa muka säälivästi päätään. ”Ihan niin kuin haluat. Hän panee naurusilmänsä kiinni ja kuuntelee stetoskooppia.

Aamupäivän loppu kuluu siihen, että leivomme perinteisen syntymäpäiväkakkuni: vaniljasokerikakun jossa on vaniljakermakuorrutus. Kun kakku on jäähtynyt, levitän sen päälle älyttömän ohuen kuorrutuskerroksen niin, että kakku juuri ja juuri peittyi. Me, äiti ja minä, olemme kakkuihmisiä, emme kuorrutusihmisiä. Teen koristeeksi kahdeksantoista kuorrutepäivänkakkaraa, joissa on valkoiset terälehdet ja valkoinen keskusta. Muotoilen kakun reunoille laskostetut valkoiset verhot.

”Täydellinen.” Äiti kurkistaa olkani yli, kun lopettelen työtäni. ”Niin kuin sinäkin.”

Käännyn äitiin päin. Hänen kasvoillaan on leveä, ylpeä hymy, mutta silmissä kimaltavat kynelet.

”Olet. Traaginen”, sanon ja purskautan hänen nenäänsä kokkareen kuorutetta, mikä saa hänet nauramaan ja itkemään vielä vähän enemmän. Tavallisesti äiti ei ole noin tunteellinen, mutta jokin syntymäpäivässäni tekee hänet sekä vetisteleväksi että iloiseksi. Ja jos äiti on vetistelevä ja iloinen, minäkin olen vetistelevä ja iloinen.

”Tiedetään”, äiti sanoo ja nostaa kätensä avuttomasti ilmaan. ”Olen aivan säälittävä.” Hän vetää minut syliin ja rutistaa. Kuorrute tarttuu tukkaani.

Syntymäpäiväni on se päivä vuodesta, jolloin me kumpikin ajattelemme sairauttani eniten. Se johtuu siitä, että tajuamme silloin selvästi ajan kulumisen. Taas yksi vuosi sairaana, eikä näköpiirissä ole toivoa parantavasta hoidosta. Taas yksi vuosi ilman normaaleja teini-ikäisen asioita – autokoulua, ensisuudelmaa, koulun tanssiaisia, ensimmäisiä sydänsuruja, ensimmäistä peltikolaria. Taas yksi vuosi niin, ettei äiti ole tehnyt muuta kuin käynyt töissä ja hoitanut minua. Kaikkina muina päivinä ne puutteet on helppo, tai ainakin helpompi, sivuuttaa.

Tämä vuosi on vähän rankempi kuin edellinen. Ehkä se johtuu siitä, että olen nyt kahdeksantoista. Olen teoriassa aikuinen. Minun pitäisi muuttaa pois kotoa, mennä collegeen. Äidin pitäisi pelätä tyhjän pesän syndroomaa. Mutta SCIDin takia en ole menossa minnekään.

Myöhemmin, ruoan jälkeen, äiti antaa minulle hienot akvarellikynät jotka ovat olleet toivomuslistallani monta kuukautta. Menemme olohuoneeseen ja istumme jalat ristissä sohvapöydän edessä. Sekin kuuluu syntymäpäivärituaaliimme: Äiti sy-

tyttää yhden kynttilän keskelle kakkua. Panen silmät kiinni ja toivon. Puhallan kynttilän sammuksiin.

”Mitä toivoit?” äiti kysyy heti, kun avaan silmät.

Oikeastaan toivomisen arvoisia asioita on vain yksi – se että jokin maaginen lääke vapauttaa minut juoksemaan ulkona vapaasti kuin villieläin, mutta en ikinä toivo sitä, koska se on mahdotonta. Se on sama kuin toivoisi, että merenneidot ja lohikäärmeet ja yksisarviset olisivat totta. Sen sijaan toivon jotakin parannuskeinoa todennäköisempää. Jotakin niin epätodennäköistä, että kumpikin tulee surulliseksi.

”Maailmanrauhaa”, minä sanon.

Kolme kakkupalaa myöhemmin aloitamme pelin. En voita. En ole lähelläkään voittoa.

Äiti käyttää kaikkia kirjaimia ja panee sanan POKALYP sanan S. POKALYPS viereen.

”Mikä tuo muka on?” minä kysyn.

”Apokalypsi”, äiti sanoo silmät tuikkien.

”Äiti, hei. Ei onnistu. En voi suostua.”

”Kyllä vain”, hän sanoo.

”Äiti, siihen tarvitaan vielä yksi A. Ei käy.”

”Pokalyps”, äiti sanoo kirjaimia osoittaen. ”Kyllä käy.”

Pudistan päätäni.

”POKALYPS”, hän penää ja venyttää sanaa hitaasti.

”Voi luoja, sinä se et anna periksi”, sanon ja nostan kädet pystyyn. ”Okei, okei, suostun tämän kerran.”

”Jess.” Äiti tuulettaa ja nauraa minulle ja kirjaa jo ylivoimaisen pistesaaliin. ”Et ikinä tajua tätä peliä”, hän sanoo. ”Tässä on kysymys taivuttelusta.”

Leikkaan uuden palan kakkua. ”Tuo ei ollut suostuttelua”, sanon. ”Se oli huijaamista.”

”Voit lyödä minut huomenna Honor Pictionaryssa”, äiti sanoo.

Häviöni jälkeen menemme sohvalle katsomaan lempieliokuvaamme *Frankenstein Junior*. Sekin kuuluu syntymäpäivärituaaliimme. Lasken pääni äidin syliin, hän silittää tukkaani, ja nauramme samoille vitseille samalla tavalla kuin monena vuonna aikaisemminkin. Loppujen lopuksi se ei ole yhtään hullumpi tapa viettää kahdeksantoistavuotissynttäreitä.

ENTISELLÄÄN

OLEN VALKOISELLA SOHVALLA lukemassa, kun Carla tulee aamulla.

"Feliz cumpleaños", hän laulahtaa.

Lasken kirjani. *"Gracias."*

"Miten syntymäpäivä meni?" Carla alkaa purkaa tarvikelaukkuaan.

"Ihan kivasti."

"Vaniljakakkua ja vaniljakuorrutetta?" hän kysyy.

"Totta kai."

"Frankenstein Junior?"

"Niin."

"Ja sinä hävisit pelissä?" Carla kysyy.

"Taidamme olla aika ennakoitavia, vai kuinka?"

"Älä minusta välitä", Carla sanoo nauraen. "Olen vain kauteellinen siksi, että sinä ja äitisi olette niin ihania."

Carla ottaa edellisen päivän seurantatiedot, silmäilee nopeasti äidin merkinnät ja lisää kirjoituslustaan uuden arkin. "Nykyään Rosa ei vaivaudu edes noteeraamaan olemassaoloani."

Rosa on Carlan seitsemäntoistavuotias tyttö. Carlan kertoman mukaan he olivat todella läheisiä, ennen kuin hormonit ja pojat veivät voiton. En osaa kuvitella, että äidille ja minulle kävisi niin.

Carla istuu sohvalle viereeni ja ojennan käteni verenpaimansetta varten. Carla katsoo kirjaani.

”Taasko *Kukkia Algernonille?*” hän kysyy. ”Eikö tuo ole se kirja joka itkettää sinua joka kerta?”

”Se lakkaa vielä joskus itkettämästä”, minä sanon. ”Haluan varmistaa, että luen sitä juuri silloin.”

Carla pyörittelee minulle silmiään ja tarttuu käteeni.

Vastaus *on* aika nokkava, mutta mietin, onko se silti totta.

Ehkä minä elättelen sellaista toivetta, että eräänä päivänä, jonakin päivänä kaikki muuttuu.

ELÄMÄ ON LYHYT™

MADELINEN SPOILERIARVIO

DANIEL KEYES: KUKKIA ALGERNONILLE

Spoilerivaroitus: Algernon on hiiri. Hiiri kuolee.

Ehkä kaikkea ei voi ennustaa, mutta jotakin voi.
Kuten esimerkiksi sen, että olen rakastumassa Ollyyn.
Ja siitä tulee lähes varmasti katastrofi.

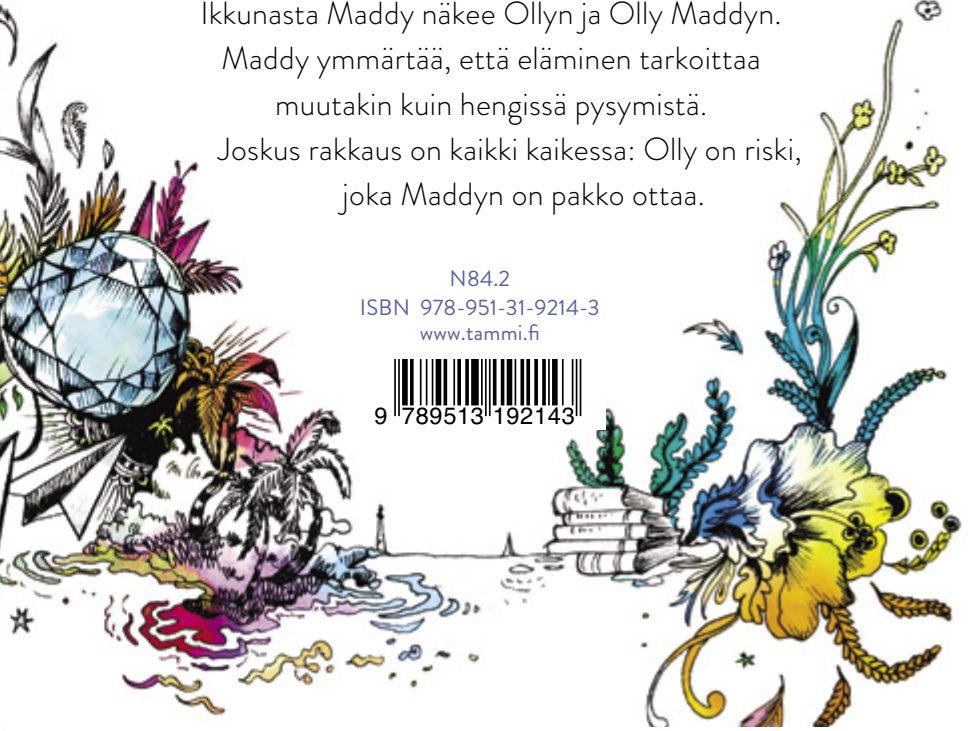
Maddy on tyttö, joka on allerginen koko maailmalle.
Hän sairastuu jo pelkästä henkäyksestä ulkoilmaa.
Sairautensa vankina hän pysyy kotonaan, puhtaan ilman
kuplassa. Eräänä päivänä naapuriin muuttaa poika.
Ikunasta Maddy näkee Ollyn ja Olly Maddyn.
Maddy ymmärtää, että eläminen tarkoittaa
muutakin kuin hengissä pysymistä.
Joskus rakkaus on kaikki kaikessa: Olly on riski,
joka Maddyn on pakko ottaa.

N84.2

ISBN 978-951-31-9214-3
www.tammi.fi

9 789513 192143

WARNER BROS. PICTURES AND METRO-GOLDWYN-MAYER PICTURES PRESENT
AN ALLOY ENTERTAINMENT PRODUCTION "EVERYTHING, EVERYTHING" AMANDA STENBERG NICK ROBINSON ANA DE LA REGUERA AND ANIKA NOMI ROSE
COSTUME DESIGNER AVERY PLEWES MUSIC SUPERVISOR KIER LEHMAN MUSIC BY LUDWIG GORANSSON EDITOR NANCY RICHARDSON ACE PRODUCED BY CHARISSE CARDENAS DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY IGOR JADUE-LILLO
EXECUTIVE PRODUCER VICTOR HO PRODUCED BY LESLIE MORGENSTEIN, p.g.a. ELYSA DUTTON, p.g.a. BASED ON THE BOOK BY NICOLA YOON SCREENPLAY BY J. MILLS GOODLOE DIRECTED BY STELLA MEGHIE

MGM #everythingeverything

May 24

© 2017 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

WARNER BROS. PICTURES
© 2017 Warner Bros. Entertainment Inc. All Rights Reserved.

